

не ся удалъ, и между заинтересованнитъ страни не ся указала ни най малка полюбовность; об-наружило ся, че всичкитъ интереси противоръ-чтъ единъ на други, и че всичкитъ сж избър-кани по-между си до най послѣдня крайность. Отъ всичкитъ страни заговорили страститъ, и всѣка една отъ тѣзи страсти само по себе си била вѣлно естествена, и всѣка една отъ тѣхъ за удовлетворението си била длѣжна да истреб-лява другитъ страсти. Человѣцитъ ся гнѣвили единъ — другиму, и изначало захванали да пра-ватъ гюрултия, а послѣ ся збили. И хубаво ся збили. И длѣго ся продължавало тѣхното зби-вание. И всичко това съвсѣмъ не е добро. И съвсѣмъ ся не харесва нито на менъ, нито на читателтъ ми. Но що е като ни ся не харесва. Много приятелю Хораций, твърдѣ много ся ра-боти въ този свѣтъ съвсѣмъ не тѣй, както ний го искаме. Съ това печално размишление, изу-мително по новостъта си, азъ свършвамъ тѣзи XV глава, която по някакъвъ си необяснимъ капризъ на сждбата, напълнила ся съ небивало до сега лехкомислие на изложението. За оправ-дание на това лехкомислие, азъ можа да пред-става предъ видъ на читателтъ, че азъ все-таки, съ единъ или съ други тонъ сжмъ изразилъ всичко онова, и само онова, което азъ сжмъ ис-калъ да изразж, а въ всѣки случай, това е за-слуга не маловажна, за която — много може да ми бжде опростено.

XVI.

Въ страна населена отъ полу-диви проле-